

Pujolisme i montillisme

ENRIC MARÍN

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 2.10.08

¿Podem parlar de montillisme de la mateixa manera que parlem de pujolisme? Encara és molt prematur, certament. La figura del Montilla president s'està construint des de l'exercici del càrrec, però ja apunta amb claredat alguns dels atributs de la seva cultura de govern. I en aquest debat de política general han aparegut amb més nitidesa que en anteriors ocasions. I si el montillisme arriba a consolidar-se algun dia, tindrà més punts en comú amb el pujolisme del que acostuma a pensar-se. És molt evident que les diferències formals i doctrinals són enormes. Començant pel fet que l'estil de Montilla no és carismàtic. Però els punts de contacte entre tots dos també són molt significatius. El primer, insistir en la centralitat política de Catalunya. És això mateix el que Montilla afirma quan assegura que no es deu a cap ministre o que no acceptarà cap acord insatisfactori. El montillisme, com el pujolisme, es pot sentir coresponsable amb la governació espanyola, però la seva lògica política és la que es deriva de les exigències de la societat catalana. Aquesta actitud és la que més desconcerta el PSOE. I també l'oposició catalanista. Trencar els esquemes preestablerts. Els altres atributs compartits no són tan rellevants, però també són importants: sentit de l'autoritat institucional, coneixement exhaustiu de l'acció de govern, pragmatisme i capacitat insòlita de treball. Aquest punt d'unió entre Pujol i Montilla contrasta amb el distanciament polític i estètic de Pujol i els seus hereus. Pujol era un governant de conviccions fortes i, potser per aquest motiu, no va confondre mai la política amb la política de comunicació implacable. En les circumstàncies actuals, l'exigència d'unitat d'acció del catalanisme no és tàctica. Per això, quan Mas

distingeix entre la unitat real (d'acció) i unitat fotogràfica (de representació), i es compromet amb la segona, però no amb la primera, genera més confusió que confiança. La litúrgia de la unitat fotogràfica no li interessa a ningú, i la imatge té l'inconvenient que remet a l'episodi de l'Estatut: unitat fotogràfica a Catalunya i, en canvi, campi qui pugui a Madrid.

De fet, en aquest debat, l'imaginari del pujolisme més genuí ha estat representat per la complementarietat d'alguns fragments de les intervencions d'ahir de Montilla i Puigcercós.